

РЕШЕНИЕ

№ 40783

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9059** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Ж. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]., ап. 33, срещу Решение № 2885 от 28.07.2025 г. по НАХД № 4667/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-004505 от 07.03.2025 г. на началник сектор при Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на А. Ж. И. е наложено наказание „глоба“ в размер на 100,00 лева, на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП.

Касационният жалбоподател - А. Ж. И., навежда доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) във вр. чл. 63в ЗАНН.

Твърди нарушение на чл. 40, ал. 3 ЗАНН, като оспорва извода на съда, че това нарушение е „несъществено“. Сочи, че изискването за свидетел има гаранционен характер и неспазването му води до опорочаване на процедурата и доказателствената сила на акта.

Изложени са твърдения, че по време на съставяне на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) касаторът е възпрепятстван умишлено от служителя на СДВР да впише възраженията си в предвиденото за това място. В тази връзка възразява срещу извода на въззивния съд, че е имал възможност да подаде възражение, като счита, че това негово право не

отменя нарушението в момента на съставяне.

Сочи, че актът е съставен от служител, който не е имал пряка визуална връзка с предполагаемото нарушение, т.е., не е възприел пряко нарушението. Счита, че по този начин, издаването на НП се основава на неправомерно изготвен АУАН.

Според касатора пешеходецът се е намирал в самото начало на пешеходната пътека, далеч преди острова за безопасност между две платна, а не директно в лентата, по която се е движел. Соци, че този остров структурно и функционално разделя пътното платно на две посоки на движение и често се използва за „поетапно преминаване“ от пешеходци, като целта му е да подобри безопасността на пешеходците, като им предостави междинно място за почивка при пресичане на широк път или на натоварено кръстовище. Островът за безопасност се намира в средата на пътя, отделен от основното платно чрез маркирана разделителна ивица със съответен вертикален пътен знак Г9. Излага, че пешеходецът, се е намирал в началото на платното в противоположната посока на неговото движение, отделен от неговата лента от две платна и остров за безопасност, като разстоянието е не по-малко от 12 метра странично (по две ленти в едната посока и разделителен остров). Соци, че от крайната дясна лента в неговата посока, с периферно зрение е било възможно да възприеме единствено горната част на пешеходеца, без категорична възможност да установи дали той е стъпил на пешеходната пътека или още е на тротоара. Твърди, че при приближаване на пешеходната пътека е намалил скоростта в изпълнение на изискването на чл. 119, ал. 1 ЗДвП, с което е демонстрирал готовност да реагира при нужда и да спре, ако пешеходецът навлезе в неговата лента. Счита, че дори и да се приеме формално нарушение, то при такава степен на незначителност, е налице аловажен случай по §1, т. 4 от ДР на ЗАНН, който не е отчетен от съда.

Твърди, че не му е дадена възможност да се запознае с позицията на ответника, както и с протокола по делото, като по този начин счита за нарушено правото му на защита по чл. 6 от Европейската конвенция за правата на човека и чл. 122, ал. 1 от Конституцията на Република България.

Твърди допуснато съществено нарушение на процесуалните правила поради непроведен разпит на ключов свидетел - единственият служител на реда, с който е контактувал при съставянето на АУАН. Това обстоятелство, според касатора, води до непълно изясняване на фактическата обстановка.

Прави искане обжалваното решение да бъде отменено, както и оспореното НП.

Ответникът - началник сектор при Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, становищата на страните и провери обжалваното съдебно решение с оглед на правомощията си по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел от фактическа страна, следното:

На 17.02.2025 г. около 09.07 часа, в гр. С., на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], А. И. е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „Ф.“, модел „Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] . На булеварда, по посока на движението му е била разположена

пешеходна пътека, тип “зебра”, означена с пътен знак Д-17. При приближаването на превозното средство към пешеходната пътека, по нея извършвало пресичане неустановено лице. Въпреки движението на пешеходец и навлизането му на платното за движение, А. И., с управлявания от него автомобил, е преминал през пешеходната пътека, като не пропуснал движещото се по нея лице, което в момента на преминаването ѝ се намирал върху същата.

Съставен е АУАН серия ГА, номер 3756104 от младши автоконтрольор в ОПП – СДВР, като фактическите обстоятелства актосъставителят е квалифицирал като нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП. Актът е съставен в присъствието на нарушителя и е предявен за запознаване и възражения. В представения по преписката АУАН не са вписани възражения, като такива не са направени в указания в акта и в ЗАНН допълнителен срок.

На 07.03.2025, на база така съставения АУАН, е издадено НП № 25-4332-004505 на началник сектор при ОПП към СДВР, с което на А. Ж. И., с ЕГН [ЕГН], е наложено наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева, на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП.

По делото са приети писмени и гласни доказателства.

Въз основа на така установените по делото факти първоинстанционният съд е приел от правна страна, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи и отговарят на изискванията на чл. 42, съответно чл. 57, ал. 1 ЗАНН, що се отнася до форма и реквизити. Прието е, че допуснатото формално нарушение на чл. 40, ал. 3 ЗАНН относно броя на свидетелите на съставяне на АУАН, е несъществено, доколкото не е налице съмнение относно факта на съставянето на акта, времето и мястото на това процесуално действие. По отношение на оплакванията на жалбоподателя, че при съставянето на АУАН не му е предоставена обективна възможност да впише възраженията си в същия, е прието, че по аргумент на чл. 44, ал. 1 ЗАНН допуснатото нарушение не може да се определи като съществено, т. к. не е ограничило правото на защита на жалбоподателя с оглед предоставената му допълнителна възможност за възражение.

Прието е, че от субективна страна нарушението е извършено виновно, при форма на вина непредпазливост, като жалбоподателя е преминал през пешеходната пътека, без да се увери, че по нея не преминават пешеходци, въпреки, че е бил длъжен и е могъл да стори това. Обоснован е извод, че законосъобразно е ангажирана отговорността на А. И. по реда на чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП.

Изложени са подробни мотиви, че по отношение на установеното нарушение не са налице основания за определянето му като маловажно по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗАНН, респективно за приложение на чл. 28 ЗАНН, тъй като се касае за задължение на водачите на моторни превозни средства, пряко свързано с безопасността на друга при това по-уязвима група участници в движението, а именно пешеходците.

Въз основа на горното, СРС е достигнал до извод за законосъобразност на НП и го е потвърдил.

Решението е правилно.

Неоснователни са твърденията на касатора за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

На първо място неоснователни са твърденията за нарушено право на защита поради неполучена позиция на ответната страна, както и копие от протокола от проведеното съдебно заседание. Липсва процесуално задължение на съда да представи препис от съдебния протокол, както и препис от писмените становища на страните по хода на делото. Делото е било на разположение на страните в деловодството на съда до обявяването му за решаване, като всяка от тях е могла да извърши справка и да се запознае с материалите по преписката. Наред с това, съгласно предвидената в АПК електронна форма на достъп, страните са имали и електронен достъп до

делото, което допълнително гарантира възможността им да упражнят пълноценно процесуалните си права.

Неоснователни са доводите свързани с непроведения разпит на „ключов свидетел“ – служителя, съставил АУАН. Съставеният АУАН представлява официален свидетелстващ документ, издаден от компетентно длъжностно лице в кръга на служебните му правомощия, който се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверените в него факти съгл. чл. 189, ал. 2 ЗДвП, до доказване на противното. Съдът правилно е приел, че неговото съдържание следва да бъде кредитирано като достоверно до оборването му с насрещни доказателства. Касаторът не е въвел твърдения за конкретна фактическа неточност в съдържанието на АУАН, нито е ангажирал доказателства, които да разколебаят презумптивната му достоверност. При това положение разпитът на актосъставителя не е необходим за изясняване на релевантните факти, тъй като не се установява противоречие или неяснота, които да налагат допълнително доказване.

С оглед изложеното неоснователни са възраженията на касатора, насочени срещу процесуалната дейност на съда по преценката на доказателствата.

Доводите за нарушение на материалния закон са свързани с преценката на съда относно приетото за установено нарушение на ЗДвП.

Касаторът поддържа, че липсата на двама свидетели при съставяне на АУАН е довело до неговата незаконосъобразност. Първоинстанционният съд правилно е приел, че нарушението е формално и несъществено. Действително, както твърди и касаторът, разпоредбата на чл. 40, ал. 3 ЗАНН има гаранционна цел – да обезпечи доказуемостта на процесуалното действие. В случая не се спори относно факта на съставяне, нито по отношение на идентичността на нарушителя, времето, мястото и съдържанието на акта. Касаторът е присъствал при съставянето и се е подписал в него. Трайно установената практика приема, че когато липсата на свидетел не е довела до неяснота в съдържанието на акта или до ограничаване правото на защита, нарушението не е съществено и не обуславя отмяна на наказателното постановление. Такива последици в случая не се установяват, поради което изводът на съда за липса на съществено процесуално нарушение е правилна.

Неоснователно е и твърдението за допуснато съществено нарушение посредством възпрепятстване вписването на възражения в АУАН. На първо място от доказателствата по делото не се установява служителят да е попречил на касатора да впише възражения, но дори да се приеме, че не му е била предоставена реална възможност, разпоредбата на чл. 44, ал. 1 ЗАНН предоставя допълнителен 7-дневен срок за отправяне на писмени възражения до наказващия орган. Този срок е част от гаранциите за защита и обезпечава равностойна възможност за изразяване на възраженията. Касаторът не се е възползвал от това право, поради което и не намира опора твърдението му за нарушено право за защита. Дори да се приеме наличие на нередност при самото съставяне на АУАН, тя не е съществена, тъй като не е повлияла върху крайния резултат на административното производство.

Неоснователно е и твърдението, че актосъставителят не е възприел нарушението лично. Законът не изисква актосъставителят да е единственият или непосредственият свидетел на нарушението. Важното е в акта да бъдат възпроизведени констатации, основани на възприети от органа факти, както и тези факти да бъдат проверени от съда чрез съвкупната доказателствена основа. В случая са налице гласни доказателства от служителя, възприел нарушението, както и други доказателствени източници, които първата инстанция е обсъдила. Няма несъответствия, които да поражда съмнение относно действителното осъществяване на нарушението.

Необосновани и несъответни на приложимата нормативна забрана са доводите, че пешеходецът не е бил в лентата на движение на касатора. Липсват процесуални нарушения при формиране на фактическите изводи на районния съд. Същият е обсъдил подробно писмените и гласните

доказателства и е възприел установената обстановка: пешеходецът се е намирал върху пешеходната пътека, навлязъл е в платното за движение, а водачът е преминал, без да го пропусне. Аргументите на касатора относно разстояния, видимост, разположение на остров за безопасност и съмнения дали пешеходецът е стъпил на пътеката представляват собствена интерпретация, която не намира опора в доказателствата. Доказано е нарушение на правилото по чл. 119, ал. 1 ЗДвП, което задължава водача да пропусне пешеходците, стъпили или стъпващи на пешеходната пътека. Не е необходимо пешеходецът да навлезе именно в конкретната лента на автомобила – достатъчно е той да преминава по пешеходната пътека.

Неоснователни са и аргументите за наличие на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН. Нарушението по чл. 119, ал. 1 ЗДвП е едно от най-рисковите за безопасността на движението, тъй като пряко застрашава живота и здравето на пешеходците – особено защитена категория участници в движението. Степента на обществена опасност не е ниска, дори при липса на последици. Законодателят е приел за достатъчно опасно само непропускането. Няма изключителни или смекчаващи обстоятелства, които да снижават обществената опасност под обичайната за този вид нарушение, поради което чл. 28 ЗАНН е неприложим, както правилно е приел и въззивният съд.

Размерът на определеното наказание е съответен на извършеното нарушение и на предвиденото в закона наказание. Съгласно административнонаказателна норма на чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП (в приложимата редакция), който не изпълни задължението си по чл. 119 ЗДвП, се наказва с глоба в размер 100 лв. Т. е., размерът на глобата е фиксиран и за наказващия орган, както и за съда не съществува възможност за преценка относно размера на наказанието.

Ъщеверменно, с Наредба № Из-2539 на МВР от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение, в чл. 6, т. 21 е предвидено, че за неосигуряване на предимство при преминаване през пешеходна пътека (чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП) се отнемат 10 контролни точки. Т. е. и в тази час НП е правилно и наказанието е съобразено с разпоредбите на подзаконовия нормативен акт, поради което доводите на касатора в тази връзка също са неоснователни.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. При липса на отменителни основания по чл. 348, ал. 1 НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2885 от 28.07.2025 г. по НАХД № 4667/2025 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: